

# ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

## ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΜΑΪΟΣ, 1840.]

[ΑΡΙΘ. 41.

ΟΦΕΩΝ ΕΠΩΔΟΙ.



Ίνδοι Γόντες ἐπιδεικνύοντες ἡμερωμένους Ὀφεις.

ΠΙΣΤΕΥΕΤΑΙ κοινῶς εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, ὅτι διά τινων γοητειῶν ἢ ἐπωδῶν οἱ ὄφεις ἐμποροῦν νὰ κατασταθῶσιν ἀβλαβεῖς διά τινων ἀσμάτων ἢ ψιθυριζομένων λέξεων, ἢ διὰ φράσεων ἢ ἀριθμῶν γραφομένων ἐπὶ ἑλίγματος χαρτίου. Εἰς τὰς Ἰνδίας τὴν σήμερον, οἱ τῶν ὄφεων ἐπωδοὶ εἶναι μία πατίγνωστος συμμορία ἐκ τοῦ πολυπληθοῦς τάγματος τῶν ἀπανταχοῦ εύρισκομένων γοήτων. Δελεάζουσι δὲ τοὺς ὄφεις διὰ τῶν θελγήτρων τῆς μουσικῆς, καὶ κάμνουν αὐτοὺς νὰ ἔξερχωνται ἀπὸ τὰς φωλεῖς των. Μολονότι δὲ τοῦτο ἔκριθη ἀπίστευτον ὑπὸ τινων Εύρωπαίων, ἢ ἐφεζῆς ὅμως διήγησις Ἀγγλού φιλαληθεστάτου καὶ ὑψηλὴν πολετικὴν θέσιν κατέχοντος εἰς Μαδρᾶς διασκεδάζει πᾶσαν περὶ τούτου ἀμφιβολίαν.—

‘Πρωῖαν τινὰ,’ λέγει, ‘ἐνῶ ἔκαθήμην εἰς τὸ πρόγευμα, ἕκουσα τρανὸν θόρυβον καὶ ἀλαγχηνοφόρων μου\*. ἐρωτήσας ἔμαθον ὅτι ἐξήτουν νὰ φονεύσωσι μεγάλον ὄφιν, ὅμοιον τῆς Αἴγυπτιακῆς ἀσπίδος, τὸν λεγόμενον Cobra Capello. Πάραυτα ἐξέλθων, ἵδι τὸν ὄφιν ἀναβαίνοντα ὑψηλόν τι χλοερὸν ἀνάχωμα, ὅθεν ἐξέφυγεν εἰς τρύπαν ἐντὸς εἰς παλαιὸν τοῖχον ἀρχαῖον τεινός ὀχυρώματος· οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ὡπλισμένοι μὲ τὰς ῥάβδους, τὰς ὁποίας πάντοτε φέρουν εἰς τὰς χεῖράς των, καὶ εἶχαν εἰς μάτην προσπαθήσειν νὰ φονεύσωσι τὸ ἐρπετὸν, τὸ ὅποιον διασωθὲν εἰς τὴν ὄπην αὐτοῦ ἐκείτετο ἀσφαλῶς συνεστραμμένον· ἀλλ’ ἡμεῖς ἐβλέπαμεν ἔτι τοὺς λάμποντας ὄφθαλμούς του. Πολλάκις εἶχα ἐπιθυμήσειν νὰ ἔξακριβώσω τὴν ἀληθειὰν τοῦ κοινᾶς λεγόμενου ὡς πρὸς τὴν ἐνέργειαν τῆς μουσικῆς ἐπὶ τῶν ὄφεων. Ὅθεν ἐξήτησα ἐπωδόν. Μὲ εἶπαν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν οὐδεὶς τοιοῦτος εἰς τὴν κώμην· ἀλλὰ μετ’ ὀλίγην ἔρευναν ἕκουσα δὲν εὐρίσκετο ἔνας εἰς χωρίον ἀπέχον τρία μίλια. Τὸν ἐμήνυσα ευθὺς νὰ ἐλθῇ, φυλάττων μετὰ προσοχῆς τὸν ὄφιν, διτὶς ποσῶς δὲν ἐξήτησε νὰ φύγῃ, ἐνόσω ἡμεῖς, οἱ ἔχθροί του, ἐμέναμεν πρὸ ὄφθαλμῶν. Μετὰ περίπου μίαν ἥραν ἐπέστρεψεν ὁ μηνυτής, φέρων ὅμοιον καὶ τὸν ἡπτηδέντα γόντα. ‘Ο ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἐφόρει κάλυμμα ἐπὶ κεφαλῆς, οὐδὲ κάνεν εἰς τὸ σῶμά του, ἐκτὸς μικροῦ τινὸς κομματίου ὑφάσματος περὶ τὴν ὀσφύν του· εἰς τὴν χεῖρα ἔκρατει δύο καλάθια, τὸ μὲν περιέχον ἡμέρους ὄφεις, τὸ δὲ κενόν· ταῦτα καὶ ὁ μουσικὸς αὐλός του ἦσαν τὰ μόνα πράγματα τὰ ὅποια ἔκρατοῦσε. Τὸν ἔκαμα δὲ ν’ ἀφῆσῃ καταγῆς τὰ δύο καλάθια, καὶ νὰ ἀναβῇ μόνον μετὰ τοῦ αὐλοῦ. ’Ηρχισε νὰ παίζῃ· τὴν μουσικὴν δ’ ἀκούων, ἐξήρχετο βαθυτὸν καὶ βραδέως ἀπὸ τὴν τρύπαν αὐτοῦ ὁ ὄφις, ἐώσου ἔφθασε πλησίστατα· τότε ὁ γόνος ἐπίασεν αὐτὸν ἐπιδεξίως ἀπὸ τὴν οὐρὰν, καὶ τὸν ἔκρατοῦσεν ὅσον ἡδύνατο μακρὰν ἀπὸ τὸ σῶμά του· ὁ δὲ ὄφις, μαινόμενος, ἤκοντιζε κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν τὴν κεφαλήν· ἀλλ’ εἰς μάτην· οὕτω κρεμάμενος, δὲν δύναται νὰ στρογγυλευθῇ, ὥστε νὰ πιάσῃ τὸν ἔχθρον του. ’Αφοῦ δὲ ἀπέκαμε ματαίως ἀγωνιζόμενος, κατέβη ὁ γόνος ἀπὸ τὸ ἀνάχωμα, ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὸ κενὸν καλάθιον, καὶ ἐπέθηκε τὸ κάλυμμα· ἤρχισε τότε νὰ παίξῃ τὸν αὐλὸν, καὶ μετ’ ὀλίγον ἐσήκωσε τὸ κάλυμμα· ἀλλ’ ὁ ὄφις ἀγρίως ἐφώρμησε, ζητῶν νὰ ἐκφύγῃ· ταχέως πάλιν ἐπεβλήθη τὸ σκέπασμα, ἐνῶ εἰσέτι ἐξηκολούθει παιζούσα ἡ μουσικὴ. Τοῦτο ἐπάνελθη δις ἡ τρίς· μετὰ βραχὺ δὲ καιροῦ διάστημα, σηκωθέντος τοῦ σκεπάσματος, ὁ ὄφις ἐκάθητο ἐπὶ τῆς οὐρᾶς του, καὶ ἐχόρευε τόσον ἡσύχως, ὅσον οἱ εἰς τὸ ἄλλο καλάθιον ἡμεροὶ ὄφεις· οὐδὲ ἐξήτησε πλέον νὰ ἐκφύγῃ. Τοῦτο ἴδων ὄφθαλμοφανῶς, δύναμαι νὰ τὸ βεβαιώσω ὡς ἀληθέστατον.’

\* Οἱ Παλαγχηνοφόροι εἰναι δοῦλοι σηκόνοντες ἐπὶ τῶν ὄμων αὐτῶν τὴν παλαγχή ναν, ητις εἰναι εὑδος σκεπαστῆς ἀμάξης, τοῦχρήστου εἰς ὄδοιποριας.

Μεγίστην ἐπιδεξιότητα δεικνύουν οἱ γόντες εἰς τὸν πρῶτον κλέδον τῆς τέχνης αὐτῶν, εἰς τὸ πιάνειν δηλαδὴ τοὺς ὄφεις. Τὴν τρύπαν τοῦ ἐρπετοῦ ἀνευρίσκουσι μετ’ εὔκολίας καὶ βεβαιότητος· ἔξορύσσοντες δὲ, πιάνουν τὸ ζῶν ἀπὸ τὴν οὐράν μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, καὶ σύρουν τὸ σῶμα διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς μὲ ἄκραν ταχύτητα, ἐώσου ὁ ἀντίχειρ καὶ ὁ λιχανὸς νὰ φάστωσιν εἰς τὴν κεφαλήν· τότε δὲ ἀφαιροῦσι τοὺς φαρμακεροὺς ὁδόντας. Καὶ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ὅμως τούτων, δὲν εἶναι οἱ ὄφεις πάντη ἀκίνδυνοι. Ἐνώπιον πολυπληθοῦς συνοδίας ἐπεδεικνύει τις ὄφιν χορεύοντα· μειράκιον δεκαεξαετές ἡνῶχλει τὸ ζῶον διὰ νὰ κάμη αὐτὸν νὰ τὸν δαγκάσῃ· πραγματικῶς δὲ τὸν ἐδάγκασε, καὶ εἰς τρόπον μάλιστα, ὥστε μετὰ μίαν ὥραν ἀπέθανεν. Ο πατήρ τοῦ μειράκιου, ὅλως ἐκπεπληγμένος, διεμαρτύρετο διτὶ ὁ θάνατος δὲν προῆλθεν ἀπὸ τὸ δῆγμα, διότι δὲ τοις δὲν εἶχε φαρμακεροὺς ὁδόντας· καὶ δὲν εἰς τὸν μαρτίου παῖς εἶχαν δαγκασθῆν πρότερον ὑπὸ τοῦ ὄφεως χωρίς τινος ἐνεργείας. Ἐξετάσαντες ὅμως τὸν ὄφιν, εὑρῆκαν νέους ὁδόντας εἰς τοὺς τόπους τῶν ἀφαίρεσέντων, μικροὺς μὲν ἔτι, πλὴν ἀρκετὰ μεγάλους ὥστε νὰ δαγκασθῆ τὸ μειράκιον. Ο γέρων εἶπεν δὲν ποτὲ δὲν εἶχεν οὕτε ἴδειν οὕτε ἀκούσειν τοιοῦτό τι.

### Η ΠΟΛΙΣ ΛΙΒΟΡΝΟΣ.

Η ΛΙΒΟΡΝΟΣ εἶναι πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Μέγα Δουκάτον τῆς Τοσκάνας, δεκατέσσαρα μίλια μακρὰν ἀπὸ τὰς Πίσας, καὶ τεσσαράκοντα πόντες ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Κεῖται δὲ εἰς τὸ μέσον τῆς χαμηλῆς πεδιάδος, ητις ἐκτείνεται ἀπὸ τὰς μεσημβρινὰς ὄχθας τοῦ Ἀρνού ἔως εἰς τοὺς λόφους τοῦ Μοντενέρου. Τῶν λόφων τούτων τὴν κατωφέρειν καλύπτουσι τὰ θερινὰ οἰκήματα καὶ οἱ κῆποι τῶν ἐμπόρων τῆς Λιβύρνου, ὥραίαν ἔχοντα καὶ ἐκτεταμένην θεωρίαν τῆς θαλάσσης.

Ἡ πόλις εἶναι ὡς δύο μιλίων τὴν περιφέρειαν· ἔχει δόμως καὶ δύο προάστεια, τὸ μὲν ἐπέκεινα τῆς βορείου πύλης, τὸ δὲ, καλούμενον προάστειον τῶν Καπουκίνων, πρὸς νότον· τὰ δύο ταῦτα προάστεια ηγέησαν πολὺ κατὰ τὸ μέγεθος ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν. Ο λιμὴν, ἀν καὶ ὀπωσοῦ εὐρύχωρος, δὲν ἔχει ἀρκετὸν βάθος διὰ μεγάλα πλοῖα· δέντεν ἀράξουν εἰς τὸν ὄρμον ἡ ἐξωτερικὸν λιμένα, διόπου τὸ ἀγκυροβόλιον εἶναι ἀσφαλές καὶ καλόν· τὰ δὲ μικρότερα πλοῖα ἐμποροῦν νὰ προσορμίζωνται εἰς τὸν ἐνδότερον λιμένα. Τὴν δυτικὴν περιοχὴν τῆς πόλεως, ητις καλεῖται La Nova Venezia, διατείμουσι διώρυγες ἀντὶ ὁδῶν, χρήσιμοι πρὸς μεταφορὰν τῶν πραγμάτειῶν ἀπὸ τὰ πλοῖα εἰς τὰς ἀποδήμας τῶν ἐμπόρων. Τὸν ἐξωτερικὸν λιμένα σχηματίζει προκυμαία τις (μόλας) ἔξακόσια βήματα τὸ μῆκος, ἡ ὁποία συντρίβει τὴν ὄρμην τῶν κυμάτων, μέχρι δέ τινος καὶ τὴν τῶν ἀνέμων. Αὗτη, καλοστρωμένη οὖσα καὶ τερπνὴν ἔχουσα θέαν, ἀπακαθίσταται ὁ ἀριστος εἰς περιδιάβασιν τόπος.